

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Υπουργείου της Παιδείας δε τὸ κατ' ἑξῆς παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀναφέρεται παρακαλῶν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὁμογενεῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως δε ἀνάγκημιν ἀριστεῶν καὶ χρησιμώτατων εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1^{ην} ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλιωτισσῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 23—30 Μαρτίου 1896

Ἔτος 18^{ον}. — Ἀριθ. 12

ΚΙΣΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια ἴδου σελ. 81)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΚΑΓΕΤΤΗ

Ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας, ἀκούσαντες τὰς φωνὰς ἐκεῖνας, ὤρμησαν ἐξω τῆς ἀμάξης.

« Ἄπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ Γιάννης δεικνύων τὴν γραμμὴν τοῦ δάσους, τὸ ὄποιον ἐξετείνετο κατὰ μῆκος τῆς μεθορίου.

— Ἄς ἀκούσωμεν ἀκόμη» εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

Ἐτείναν τὸ οὖς, ἀλλὰ δὲν ἤκουσαν τίποτε πλεόν.

— Μήπως συνέβη κανένα δυστύχημα; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέκος.

— Ὅπως δὴποτε, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης, εἶνε βέβαιον ὅτι αἱ φωναὶ ἐκεῖναι ἦσαν φωναὶ ἀγωνίας καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, κάποιος εὐρίσκειται εἰς κίνδυνον.

— Πρέπει νὰ σπεύσωμεν εἰς βοήθειάν του, εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ναι, παιδιά, ἐμπρός! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ καὶ ἄς ὀπλισθῶμεν καλά! Ποῶς εἰξεύρει τί θάπανθῶμεν!»

Εὐθὺς ἀμέσως, ὁ Κασκαμπέλ καὶ ὁ Γιάννης ὀπλισμένοι διὰ τουφεκίων, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας ὀπλισμένοι διὰ κολυκρότων, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας, τὴν ὅποιαν θὰ ἐφύλαττε μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς των, ἡ Κορνηλία μὲ τοὺς δύο σκύλους.

Ἠκολούθησαν, ἐπὶ πάντε ἡ ἐξ λεπτά, τὴν ἄκραν τοῦ δάσους, τείνοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ οὖς, διὰ νὰκούσουν. Ἄλλ' οὐδεὶς ἤχος ἐτάρασε τὴν ἡσυχίαν τοῦ δάσους. Ἐν τούτοις ἦσαν βέβαιοι ὅτι αἱ φωναὶ ἠκούσθησαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ὄχι ἀπὸ πολὺ μακρῶς ἀπόστασιν.

«Μήπως μᾶς ἐφάνη; παρατήρησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ὅχι πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ Γιάν-

νης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἠπατήθημεν τόσῳ. Ἄ! ἄκουσε!

Κάποιος ἔκραζε πραγματικῶς, ἀλλὰ τῶρα ἡ φωνὴ δὲν ἦτο ἀνδρική, ὅπως τὴν πρώτην φοράν. Ἦτο φωνὴ γυναικῶς, ἡ παιδίου, καλοῦσα εἰς βοήθειαν.

Ἡ νύξ ἦτο πολὺ σκοτεινὴ καὶ ὑπὸ τὸν πυκνὸν πέπλον τῶν δένδρων, δὲν διέκρινε τίς τίποτε πέραν ὀλίγων μέτρων διαστήματος. Ὁ Μακρολέλεκας εἶχε προτείνει νὰ συμπαραλάβουν ἕνα τῶν φανῶν τῆς ἀμάξης· ἀλλ' ὁ Κασκαμπέλ δὲν το παρεδέχθη, διότι ἐφρόνει δικαίως ὅτι συνετώτερον ἦτο νὰ μὴ φαίνωνται.

Ἄλλως ἦτο εὐκόλον νὰ ὀδηγηθῶν ἀπὸ τὰς κραυγὰς, αἱ ὅσαι ἠκούοντο ὀλονὲν εὐκρινέστεραι. Τρόντι δὲ μετὰ πέντε λεπτά, προχωρήσαντες ἐντὸς τοῦ δάσους ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἐφθασαν εἰς ἕν μέρος, ὅπου δύο ἄνδρες κατέκειντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ μία γυνή, γονατισμένη πλησίον τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του μὲ τὰς χεῖράς της.

Τῆς γυναικῶς ταύτης εἶχον ἀκουσθῆ τελευταίως αἱ κραυγαί.

« Ἐλάτε! Ἐλάτε! τοὺς ἐσκότωσαν!» ἔκραζεν ἰνδιεσί, εἰς διάλεκτον σινοικικὴν, τὴν ὅποιαν ἂν ἀνέπνεεν. Οὐδὲν σημεῖον ζωῆς... «Εἶνε νεκρός!» εἶπε.

Καὶ ἦτο τρώντι. Μία ἀφαῖρα διατριπτήσασα τὸν κρόταφόν του, τὸν εἶχε κεραινοβολήσει. Καὶ τῶρα, τίς ἦτο ἡ γυνὴ ἐκεῖνη, τῆς ὅποιας ἡ γλῶσσα ἐμαρτύρει τὴν ἰνδικὴν καταγωγὴν; Ἦτο νέα ἡ γραία; Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνουν εἰς τὸ σκότος· ἄλλως ἡ γυνὴ ἐφόρει καλύπτραν. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ ἐλεγε πῶς εὐρίθη ἐκεῖ, ποία ἦτο, καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεκράθη τὸ διπλοῦν ἐκείνο ἐγκλήμα. Τὸ μᾶλλον

Ἄυτός ἀναπνεῖ ἀκόμη! εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Καὶ ὁ ἄλλος; ἠρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ὁ ἄλλος... δὲν εἰξεύρω! ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέκος.

Ὁ Κασκαμπέλ ἐσκυφε νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἐπαλλεν ἀκόμη ἡ καρδιά του καὶ

Ἡ Κορνητία

ἂν ἀνέπνεεν. Οὐδὲν σημεῖον ζωῆς... «Εἶνε νεκρός!» εἶπε.

Καὶ ἦτο τρώντι. Μία ἀφαῖρα διατριπτήσασα τὸν κρόταφόν του, τὸν εἶχε κεραινοβολήσει.

Καὶ τῶρα, τίς ἦτο ἡ γυνὴ ἐκεῖνη, τῆς ὅποιας ἡ γλῶσσα ἐμαρτύρει τὴν ἰνδικὴν καταγωγὴν; Ἦτο νέα ἡ γραία; Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνουν εἰς τὸ σκότος· ἄλλως ἡ γυνὴ ἐφόρει καλύπτραν. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ ἐλεγε πῶς εὐρίθη ἐκεῖ, ποία ἦτο, καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεκράθη τὸ διπλοῦν ἐκείνο ἐγκλήμα. Τὸ μᾶλλον

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΩΝΗΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ντο-ρε-μι-φα-σολ-λα-σι-ντο.

ΟΙ ΣΠΟΡΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΥΤΡΩΝΟΥΝ

Ήσασε το βραχιόλι της Μαρίας και μερικές χάνδρες έπεσαν εις το πάτωμα. Τās ειδεν ο μικρός Ανδρέας, ο αδελφός της Μαρίας και τας έμαζευσε. Άλλες ήσαν κόκκινες, άλλες γαλάζιες, άλλες κίτρινες.

— Ξεύρω εγώ τι θα κάμω, εκέφθη ο Ανδρέας. Θα τας κρύψω μέσα στο χώμα, όπως εκρυψε προχθές η μητέρα κάτι φασόλια, και έλεγε πως σε λίγον καιρό θα έχωμεν πολλά, πολλά φασόλια, πολύ περισσότερα από εκείνα που έφύτευσε. Έτσι κ' εγώ τώρα. Θα φυτέψω αυτές τες χάνδρες και ύστερ' από λίγον καιρό θα έχω ένα σωρό χάνδρες και θα τες δώσω της Μαρίας να χαρή.

Τότε ο μικρός Ανδρέας κατέβη εις τον κήπον, επήρε ένα ξυλάκι, όπως είχε κάμη η μητέρα του, άνοιξε μία τρύπα εις το χώμα και έβαλε μέσα δύο χάνδρες κόκκινες. Ύστερα άνοιξε μίαν άλλην και έβαλε μέσα δύο χάνδρες γαλάζιες και ούτω καθεξής, έως ότου τας έφύτευσεν όλες.

Την άλλην ημέραν επήγε να ιδη αν εις την θέσιν όπου τας είχε βάλη, έφύτρωσε κανένα πράσινο σημαδάκι, όπως έφύτρωσεν εις την θέσιν όπου η μητέρα του είχε φυτέψη τα φασόλια. Τίποτε!

Έσκέφθη ότι ήτο ενωρίς ακόμη, διότι και τα φασόλια της μητέρας εκάμαν όκτώ ημέρας να φυτρώσουν. Τότε μάλιστα είχε ξεφυτέψη ένα, δια να δείξη εις την Μαρίαν και εις τον Ανδρέαν πως είχε φουσκώση και δια να τους κάμη να πιστεύσουν ότι το μικρό εκείνο πράσινο βλαστάρι που έβλεπαν, έβγαينεν απ' αυτό το ίδιο φασόλι.

Επερίμενε λοιπόν όκτώ ημέρας, έως την Κυριακήν. Άλλά πάλιν τίποτε, τίποτε!

Έξεφύτευσε μία χάνδρα. Ήτο άπαράλλακτη όπως την είχε φυτέψη ούτε έφουσκωσεν, ούτε πράσινον φύτρον είχε. Τότε, θυμωμένος, έδειξε την χάνδραν εις την μητέρα του και την έρώτησε γιατί δεν έφύτρωσε και αυτή, σαν τα φασόλια.

Άλλά η μητέρα τω άπήνησεν ότι δεν φυτρώει κάθε πράγμα που έχει σχήμα ή χρώμα σπόρου. Διά να φυτρώση πρέπει να το έχη κάμη η γη, πρέπει να προέρχεται από το ίδιο φύτον. Και δια να πιστεύση τω έδωκε σπόρον ραδικίας, ο Ανδρέας τον έφύτευσε μόνος του και ύστερον από ολίγας ημέρας είχε σγουρά και τρυφερώτατα ραδικία.

Ω, τώρα ο Ανδρέας είναι πολύ χαρούμενος! Τώρα πλέον ειξεύρει τι φυτρώνει και τι δεν φυτρώνει!

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟΝ

Ένα σύννεφον έπερνούσε απ' επάνω από αγρούς, τους όποιους εφλόγιζε και κατέκαιεν ο θερινός ήλιος, χωρίς να βίψη ούτε μίαν σταγόνα επί του αύχημου εκείνου τόπου. Όταν έφθασεν εις την θάλασσαν, εστάθη και ήρχισε να βρέχη ραγδαίως. Κατόπιν υπήρχεν εις το βουνόν και εκαιχήθη δια την γεννωιδωρίαν του.

« Ώραφα γεννωιδωρία μά την αλήθειαν! είπε το βουνόν. Έντρέπομαι δια λογαριασμόν σου. Είμπορούσες να σώσης αυτόν τον διψασμένον τόπον, αν έρριπτες ολίγας σταγόνας επάνω του. Η θάλασσα τί ανάγκη είχεν από τα νερά σου; Ήδερ γετών, αποκώπως τους πλουσίους, κλέπτεις τους πτωχούς οι όποιοι έχουν πραγματικώς ανάγκην της ευεργεσίας σου ».

[Κατά τον μύθον του ΚΡΙΑΩΦ.]

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ

Έκ της σειράς των θαυμάτων του άρχαίου κόσμου, έπροτίμησα, μικροί μου φίλοι, να σας όμιλήσω σήμεραν περί του Ολυμπίου Διός. Ως γνωρίζετε, εις την Ολυμπίαν έτελούντο άλλοτε οι Ολυμπιακοί Αγώνες, η άναβίωσις των όποιων κρατεί σήμεραν άναστάτος τās 'Αθήνας. Είς την Ολυμπίαν υπήρχε Ναός του Διός—τα έρείπια του όποιου σώζονται μέχρι σήμεραν, — έντός δε του Ναού τούτου υπήρχε το περίφημον άγαλμα του Φειδίου, ο Ζεύς, καθήμενος επί θρόνου, ως βλέπετε εις την παρατιθεμένην εικόνα και κρατών εις την χείρα την Νίκην. Ποσάκις άρχαιοι Ολυμπιονίκαι, πρό του Αγώνος, δεν προσυχήθησαν ένώπιον του άγάλματος τούτου, ζητούντες παρά του Διός την Νίκην! Το άριστούργημα τούτου της άρχαίας τέχνης συνδέεται λοιπόν στενότατα με τους Ολυμπιακούς Αγώνας, οι όποιοι και πάλιν έγιναν το ζήτημα της ημέρας, όχι μόνον εις την άρχαίαν αυτών πατρίδα αλλά και εις όλον τον πολιτισμένον κόσμον.

Ο Ολύμπιος Ζεύς ήτο κατασκευασμένος εκ χρυσοϋ και έλέφαντος. Διά της άριστεράς εκράτει σκήπτρον, δια της δεξιās την Νίκην, επίσης χρυσολεφάντινον. Ο θρόνος εφ' ου εκάθητο, εστηρίχτετο επί τεσσάρων κίωνων, εκοσμητο δε δια πολυτίμων λίθων και δια φέρων ζωγραφιών και αναγλύφων. Είς το άνω μέρος του θρόνου εικονίζοντο έδωθεν μόν αι τρεις Ωραί, εκέθηεν δε αι τρεις Χάριτες. Οι πόδες του καθήμενου θεοϋ εστηρίχοντο επί υποπόδιου, φέροντος λέοντας χρυσοϋς και τον Θησέα καλαιοντα προς τās 'Αμαζόνιας. Έκτός τούτων και άλλαι παραστάσεις θεων και ήρώων εκόσμουον το σύνολον.

Άλλ' οιαδήποτε περιγραφή δεν θα ήτο ικανή να σας δώση ιδέαν της καλλονής και της μεγαλοκρεπείας του άγάλματος. Ο Ολύμπιος Ζεύς θεωρείται όχι μόνον ως το κάλλιστον έργον του μεγάλου Φειδίου, αλλά και ως το περιφανέστερον και θυμαστότερον έργον της άρχαίας τέχνης.

Επί του βάθρου του άγάλματος υπήρχεν η εξής έπιγραφή:

Φειδίας Χαρμίδου υιός 'Αθηναίος μ' έποίησεν

Ο βλέπων τον Ολύμπιον Δία καταλαμβάνετο υπό θαυμασμόν, διότι ο τεχνίτης κατώρθωσε να πεικονίση εξαισιώς τον απάτερ' ανδρών τε θεων τε, τον παντοδύναμον Δία, εν όλω τω μεγέθει της σοφίας αυτού και της αγαθότητος. Διά τούτο οι άρχαιοι έλεγον: Η αυτός ο Θεός κατήλθεν εις την γην, η ο Φειδίας ανήλθεν εις τον ουρανόν. Έθεωρείτο δε δυστυχής ο μη

κατωρθώσας να ιδη μίαν φοράν τουλάχιστον εις την ζωήν του τον Ολύμπιον Δία.

Πότε και πως εξηφανίσθη το θαύμασιον τούτου έργον, δεν είναι ακριβώς γνωστόν. Ότι οι Ρωμαίοι άπεκείραθησαν να μετακομίσωσιν αυτό εις Ρώμην, είναι βέβαιον· άλλ' ότι το άγαλμα μετακομίσθη εις Κωνσταντινούπολιν επί Θεοδοσίου του Μεγάλου και ότι καταστράφη μετά των κυρτοληθέντων άνακτόρων, δεν βεβαιούται ιστορικώς. Το πιθανότερον είναι ότι το άγαλμα καταστράφη μετά του ναοϋ, ο όποιος εκάει επί Θεοδοσίου του Μικροϋ.

ΦΙΛΙΣΤΟΡ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· βλ. σελ. 85]

— Το ίδιο όνομα! είπεν η Κυρία Ένσορτ· παράδοχος σύμπτωσις πραγματικώς! Άλλ' άπορώ πως ένα παιδί του δρόμου μπορεί να όμοιάζη τόσο με τον άγγελό μας! προσέθεσε μ' έλαφρόν μειδίαμα.

— Δεν είναι διόλου παιδί του δρόμου, αγαπητή μου· είναι τρυφερό, λεπτοκαμωμένο και πολύ ευγενικό. Θα το ιδής και θα κρίνης μόνη σου, γιατί θα έλθη χωρίς άλλο σήμερα με τη μικρή του φίλη. Το καίμενο το κορίτσι θέλει τόσο πολύ να πωλήση την Έσμεράλδαν και το άγόρι θέλει τόσο πολύ να ιδη τας εικόνας μου! Μου φαίνεται μάλιστα πως έχει μεγάλη κλίσι για τη ζωγραφική. Να· έδωκες πως μ' εκύτταζε με τα ματάκια του τα γαλανά...

— Μπάλ κι αυτό γαλανά μάτια έχει; — Ναι, γαλανά πολύ βαθιά, αποκλίνοντα προς το ίσχυρον, όπως τα ματάκια του παιδιού μας· και τα μαλλία του είναι τα ίδια, πυκνά, καστανά και σγουρά. Φυσικά τα φορέματά του είναι πτωχικά· άλλ' είναι πολύ καθαρά και το δλον του παιδιού αποκνέει μίαν δροσερότητα. Μου φαίνεται ότι είναι αδύνατον να το ιδη κανείς και να μη το αγαπήση.

Ο κ. Ένσορτ όμιλει ακόμη, όταν κτύπημα δειλόν ήκούσθη εις την θύραν. Όταν ήνοιχθη, εισήλθον κρατούμενα εκ της χειρός τα δύο θελκτικά παιδια, τα όποια εσερίμενεν ο ζωγράφος, με κάποιαν ευστολίην, άλλ' όχι με αδεξιότητα.

— Βλέπετε, κύριε, ότι σās έφερα και την Δέαν, είπεν ο Φίλιππος, υπερήφανος δια το κατορθώμα του.

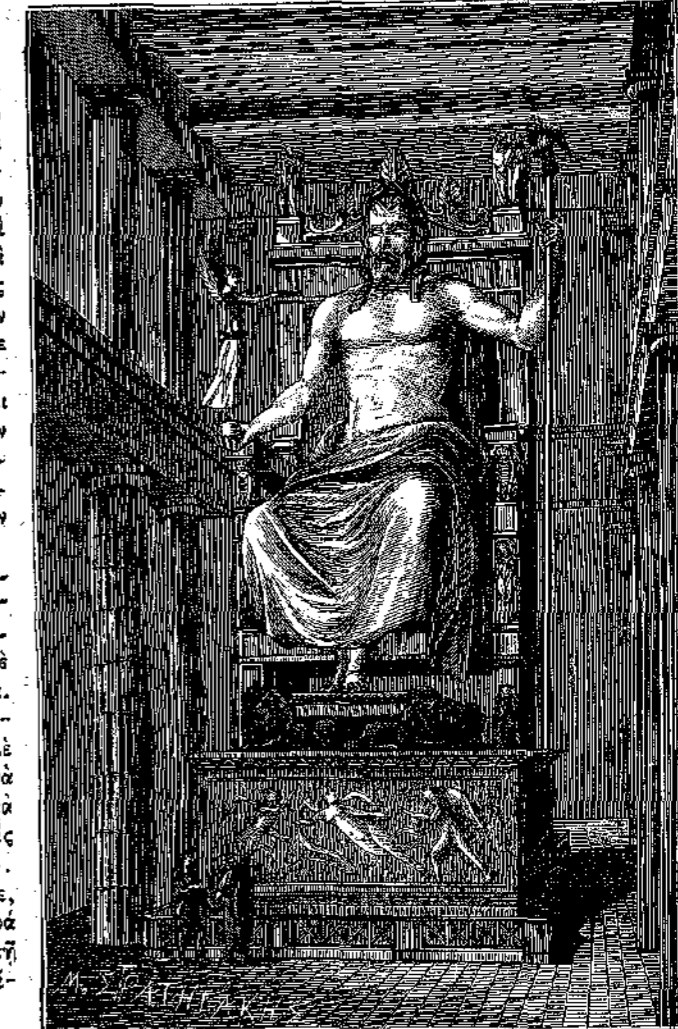
Είς τον ζωγράφον εφάνη ακόμη ωραιότερος η την προτεραίαν, με τα ζωγρά του χρώματα, με τους σπινθηροβο-

λύντας όφθαλμούς του και τους βοστρύχους της κόμης του, πίπτοντας επί του λευκοϋ και άγνου του μετώπου. Η Άγτωνία του είχε φορέση τα κυριακάτικα του, βλούζαν άσπρη και πανταλονάκι κυανούν. Με το ένα χέρι εκράτει την φάβαν του, με το άλλο έσφιγγε την χείρα της Δέας, ως αν έφοβείτο μήπως το ροδόχρουν προσωπάκι του κορασιού δεν είχε την πλήρη θλίψιν και άνησυχίας εκφρασιν της προτεραιας. Έξέφραζεν απεναντίας έλπίδα και χαράν. Και ήτο τόσο θελκτική με το έλαφρόν μειδίαμα, το διανοϊγον τα χείλη της και με το ταπεινόν και συνεσταλμένον της ύφος, το όποτον εν τούτοις ούδεν είχε το άδέξιον η άπειρόκαλον. Εκράτει το μικρόν κινεστρον της, έντος του όποιου ευρίσκετο η Έσμεράλδα με την ποικιλόχρωμον στολήν της χορευτριάς, συνοδευομένη υπό της Τζαλής, της αιγός με τα χρυσά κέρατα.

Ο κύριος Ένσορτ υπεδέχθη με πολλήν χαράν τα δύο παιδια και τα έπαρουσίασεν εις την σύζυγον του. — Έδω είναι, Λαύρα, τα μικρά μου μ' ο δ έ λ α, τη είπε. Πως σου φαίνονται; Η κυρία Ένσορτ εκύτταζεν όλιγον την Δέαν, άλλ' οι μαύροι και μελαγχολικοί της όφθαλμοι προσηλώθησαν επί του προσώπου του Φίλιππου, τον όποτον παρετήρησεν επί πολύ με βαθείαν συγκίνησιν και εκπληξιν ζωηράν. Δεν επρόφερα λέξιν· άλλ' μετά τινας στιγμάς, απέστρεψε την κεφαλήν, εκάλυψε το πρόσωπον με τās χείρας και ήρχισε να κλαίη.

Ο κύριος Ένσορτ ώδήγησε τα παιδια εις άλλο μέρος του δωματίου, δια να μη λυπηθούν, έλπόντα την σύζυγον του κλαίουσαν. Απεναντίας προσέβησεν να τα ενθαρρύνη δια παντοειδών περιποιήσεων. Τοίς έδειξεν οτι υπήρχεν εις το δωματίον άξιοπεριέργον τοίς έδει-

ξε τās εικόνας του και τοίς είπε τι κάριστανε κάθε μία· τοίς έδειξε τα φυτά και τα άνθη, τοίς προσέφερε καρπούς και ζαχαρωτά. Έξήγαγε την Έσμεράλδαν από το κινεστρον της Δέας, εισήγαγεν εις την θέσιν της εν χαρτονόμισμα πέντε δολλαρίων και έστησε το άγαλμάτιον επί της ίδιας τραπέζης, ως συμπλήρωμα του Κουασιμόδου. Τέλος, αφ' ου ειδεν ότι τα παιδια εξεθαρρύνθησαν αρκετά,

ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ

ετοποθέτησε νέαν όθονην επί του δικριβαντος και είπόν εις τα παιδια ότι θα έζωγράφιζε την εικόνα των, τα ετοποθέτησεν ένώπιόν του. Είς την άρχην ο Φίλιππος ήτο κάπως ανήσυχος· αφ' ένός ήθελε να πηγαίην κλησίον του ζωγράφου, δια να βλέπη τι κάμνει· άλλ' εξ άλλου η έπιθυμία την όποιαν είχε να φανη ευπειθής και να ποζάρη καλά, του έπροξένησεν την ανησυχίαν εκείνην, την εκδηλουμένην δι' ακουσίων νευρικών κινήματων. Επί τέλους κατώρθωσε να νικήση τον εαυτόν του και να ποζάρη τόσο καλά, όσον και η Δέα, η όποια εστάετο ακίνητος ως άγαλμα, συνειθισμένη καθως ήτο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας τοῦ Πατράκη, ἐπειδὴ ὁ υἱὸς τοῦ ἤτο φρόνιμος ἔδην τὴν ἐδομάδα, τοῦ ἠγόρασαν ἕνα χρυτὴν λαγαρωτὰ.

— Νά, τῷ εἶπε, νὰ τα φυλάξῃ καὶ νὰ τρῶς ἀπὸ λίγα-λίγα κάθε μέρα.

Ἄλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Πατράκης δὲν εἶχε κανένα.

— Πῶς ; τὰ ἔφαγες δια ; τὸν ἠρώτησαν ὁ πατέρας του.

— Ναι, πατέρα, ἐνδομήθηκα τὴν παραγγελίαν σου.

— Ποιαν παραγγέλαι ;

— Δὲν μου εἶπατε μία φορὰ νὰ μὴ ἀναβάλλω ποτὲ διὰ τὴν αἰμίον, δεῖ εἰμφορῶ νὰ κάμω σήμερον ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καστελλιότου

Ἡ Διλή — Μαμμὰ τὸ σαποῦνι μου εἶνε ἀρρωστο.

Ἡ μητέρα. — Πῶς το ἐνόησες ;

Ἡ Διλή. — Μὰ νά, μαμμὰ, ἡμέρα τὴν ἡμέρα ὄλαρ λιγνυθεῖ !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐριωνιτοῦ

Ἐνεκα τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα καὶ ἑτῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διακόπειδων τῶν ἐργασιῶν, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐκδώσωμεν φυλλάδιον τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα ἐξ ὧ ἀιτούμεν συγγνώμην παρὰ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν. Τὴν ἐλπίσιν θάναπληρώσῃ εὐθὺς ἀμέσως τὸ προσδεχῆς φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε διπλοῦν.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Χριστὸς Ἀνάστη ! Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλοι εἰς ἄλλους καὶ εἰς διας. Καὶ μοὶ μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνάστη, ἔχω μίαν εὐχαρίστην εἰδήσιν δι' ἄλλους καὶ δι' διας : Εἰς τὸ προσεχεῖς φυλλάδιον τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε δι π λ ο ὦ ν, θὰ δημοσιεύσω τὴν Ἀ' Ἐπιτομήν μου, μὲ τὴν τῶσον ἀνυποκρινόμενος περιεμνομένην εἰκόνα μου. Τί ἔχει νὰ γίνῃ, τί ἔχει νὰ γίνῃ !

Ὁ, κόσον μ' ἐλύθησεν ἡ ἐπιστολή σου, Ἐλ- ληνὶς Καλλιτέχνι ! Ἐγίμισαν τὰ μάτια μου δάκρυα καὶ θόλας, θόλας διέκρινον τὰς σελήρας λέξεις, δι' ἂν μοι ἀνήγγειλες τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦ σου πατρός, τῶσον που ἐδυσκολεύθη νὰ τὰς πιστεύσω... Μὲ δάκρυα μοὶ ἔγραψες, μὲ δάκρυα σὲ ἀνέγνωσα. Εἶνε λοιπὸν ἀληθές, ἀλλοκίμων, εἶσαι πλέον τώρα ὀρανή, μικρὴ μου φίλη ! Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τοῦ κοινοῦ ἡμῶν Πατρός, ἔς ἀναπληρώσῃ τὴν ἀναπλήρωσιν ἀγάπης τοῦ πατρός σου. Αὐτὸς ἔς σε παρηγορήσῃ εἰς τὸ τῶσον δεινὸν δυστύχημα. Σὺ δεύειλε, νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν καὶ νὰ ὑποτάσσῃσαι εἰς τὰς θελήσεις τῆς Θεῖας Προνοίας ἀγογγύστας.

Κάθε τι ποὺ μου στέλλεις, πρέπει νὰ το ὑπογράφῃς, ἀγαπητὸ Δ Ζαλοκώστα Δι λύσεις σου ἦσαν ἀνυπόγραφα. Εὐτυχῶς τὸ παρετήρησα ὅταν ἦνοιτα τὸ γράμμα σου καὶ ἐσημείωσα μόνη μου τὸ ὄνομα σου, εἰ δὲ μὴ θὰ ἐπήγαγαν χαμέναι αἱ λύσεις σου, διότι ὅταν θὰ ἔρχετο ὁ καιρὸς τῆς ἐπελέξεως δὲν θὰ ἔφευρα τίνας θὰ ἦτο ἐκείνο τὸ ἀνυπόγραφον χρυτὸν !

Προτιμῶς τὸν Καίσαρα Κασκομπέδ' ἀπὸ τὸ ἔν Ὀικογενεῖαν Ὀμηρεῖδ' ; χαίρω πολύ. Καὶ ἐμένα μοὶ φαίνεται θαύμα πῶς δὲν ἔφαγεν ἡ ἀρκοῦδα ἐκείνη τὸν Ἄλεον ! ... Φαντάσου νὰ τὸν ἔτρωγες... πῶ, πῶ ! Ἀληθῆνα λοιπὸν ἔχεις ἰδέναι σου βιβλιοθήκην ; καὶ ὄλαρ ἀπὸ βιβλία χρυσοδεμένα ; Ἄ, αὐτὸ σε τιμῶ πολύ. Εὐγες,

κέρη μου, θὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν λογία γυνή. Κατὰ τὴν ἐνθυμίαν σου, Ἄδρα τοῦ Ἀρίστορος, δὲν ἔδωκα προσοχὴν εἰς ἐκεῖνα τὰ παράπονα, ὅτε τα ἐνθυμοῦμαι πλέον καὶ χαίρω διότι τώρα εἶσαι πολὺ εὐτυχῆς. Εἶθε ἡ εὐτυχία αὐτὴ νὰ διαρκεῖται αἰώνως !

Ὁ νέος μου φίλος Δ. Α. Καμπάνης μοὶ στέλλει τὸ ἐξῆς σύντομον καὶ ἀφελὲς γραμματάκι : Ἄ Ἀγαπή μου Διαπλάσις. Εἶμαι 9 ἔτων, πηγαίνω εἰς τὴν τετάρτην εἰσὴν τοῦ Δημοτικῆ καὶ κατὰ συμβουλήν τοῦ διδασκάλου μου ἔγνα συνδρομητὴ τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὁποία μ' εὐχαρίστει πολύ. Σὲ παρακαλῶ νὰ μου εὐχῆς κατάλληλον ψευδώνυμον, διότι θὰ σου στέλλω λύσεις καὶ ἀργότερα θὰ σου στείλω τιμηματικὰς ἀσκήσεις ἰδικῆς μου. Σοῦ εὐχομαι καλὸν Πάσχα. — Τὸ ψευδώνυμον πρέπει νὰ το εὐχῆς μόνος σου, μικρὴ μου. Ἄν θέλῃς στείλῃ μου μερικὰ τῆς ἐκλογῆς σου, θὰ σου διαλέξω ἕνα.

Ὡ, πῶς ἤθελα νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Συνουλίαν που ἔλαιες μὲ τὴν ἀδελφὴν σου, Ἄρχιμαρξ Θεμιστοκλή ! Ἡ μουσική, ὅταν τὴν ἐκτελοῦν ἀγαπητὰ μου πρόσωπα, ἔχει δι' ἐμὲ νῆον θελήτηρον. Ἐρώτησε καὶ τοὺς γονεῖς σου νὰ ἰδῆς πῶς θὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν ἰδέαν μου. Ἐν τούτοις σε συγχαίρω διὰ τῆς προόδου σου, καθὼς καὶ τὴν Ὀραϊνὴν Ἀρθοδόμη.

Εἶπα, Καρδέρη, εἰς τὴν γάταν μου Πίσσαν δι τὴν ἀγαπῆς πολὺ ὄπως θὰ ἀγαπῆς ὄλας τῆς γάτας ; καὶ εἰς ἀπάντησιν ἔκαμε μερικὰ γλυκὰ καουρμάκια, τὰ ὁποῖα ὁ Ἄνιαν, εἰδικὸς εἰς τὴν γαλιεῖαν γλώσσαν, μετέφρασεν ὡς ἐξῆς : * Ὁποιος ἀγαπᾷ τὰ ζῶα ἔχει καλὴν καρδίαν. Αὐτὴν τὴν Καρδέρηταν ἐγὼ δὲν θὰ τὴν ἔτρωγα ποτὲ !

Τὸ πιστεῖω Χρυσὴ Ἀμμοδιά, δι εἶχες θερμότητα πῶσον νὰ ἔλθῃς εἰς Ἀθήνας τώρα τὰς ἑορτὰς. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, ὁπομοῖ. Καὶ τὸ καλοκαίρι που θὰ ἔλθῃ, κάλιν ὄραϊνὰ μὲ εἶνε. Θὰ ἔλθῃς βέβαια καὶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου νὰ γνωρισθῆς. Γράφεις τῶσον ὄραϊνὰ, ὅστε καὶ διπλασιᾷ ἐάν ἦτο ἡ ἐπιστολή σου, δὲν θὰ μ' ἐκούρατε.

Ὁραϊνὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Εἰρηρικὴ Ὀκεανέ. Ὅτι μὲ νὸν γρήγορ καυτικά. Διὰ νὰ γνωρισθῶμεν ἀκόμη καλύτερα, νῆε μου εἶπε.

Ὁ Καλὸς Γεῖτων στέλλει, δ' αὐτοῦ συνεργάτου μου κ. Φαίδωνος χαριτίσματα εἰς τὴν Ἰουλίαν, ἡ ὁποία—προσθεῖται— θὰ ἔχῃ μεγάλην χάραν ποὺ ἔτρωσε τὸ τέμα τῆς Τεσσαρακοστῆς.

Κόποιος ἤθελε νὰστεινευθῆ μοὶ σου, Ἐλεγκωρίας Παρθένε, καὶ σου ἔδωκε τὰς πανταστικὰς αὐτὰς πληροφορίες. Ὅχι μόνον δὲν εἶπα ποτὲ τίποτε εἰς κοινὸν, ἀλλ' ἀπαντήσας μὲ κρυφὴν χάραν ἀνεγίνωκα τὰς ἐπιθέσεις σου. Θὰ χαρῶ πολὺ ἂν μου ἐναστέλιγῃς. Ἀσπάζομαι τὸν μικρὸν ἀναψιὸν σου.

Εὐχαρίστως εἶσαι δεχθὲς εἰς τοὺς διαγωνισμοῦς μου, Παναγ. Ἱ. Παπαδημητρίου. Εἰς ἕκαστον φυλλάδιον, κἀνωθεν τοῦ τίτλου «Πνευματικὰ Ἀσκήσει» σημειοῦται μέχρι ποίας ἡμέρας στέλλονται αἱ λύσεις.

Ὁ Ἀστές τῶν Ὀραϊνῶν μὲ παρακαλεῖ νὰ χαριτίσω ἐκ μέρους του τὸν Θαυμαστήν τῶν Ὀραϊνῶν Τεχνῶν καὶ νὰ τῷ εἶπω δι τὸν γνωρίζεις, διότι ἄλλοτε ἦσαν συμμαθητὰ εἰς τὴν Κέρκυραν.

Βλέπεις τώρα, Ἀνεμόνη, δι εἶχες ἄδικον νὰ παραπονεῖσαι ; Εἰς διας τὰς ἐπιστολάς των φίλων μου ἀπαντῶ, διότι δὲν θέλω κανεὶς νὰ εἶνε πορπονεμένος. Τὸ ψευδώνυμον τῆς φίλης σου ἔν ἔχω δικαίωμα νὰ το προδώσω. Ὡς πρὸς τὸ ἄλλο ποὺ μοὶ ζητεῖς, ἐλπίζω νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἐρευνητῆς. Ἀντώνιον Μουσούρη, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέσταν πολὺ καλὴ αἰ Ἀθηναϊκὰ Ἐπιστολά. Ἀστειρὸν Ὀυρανὸν, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλην ἀνυπομονήσιν περιμένει τὸ διπλοῦν φυλλάδιον, κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Μαΐου 1896.

167. Στοιχειογράφος.

Ἐκ συλλαβῆς συνίσταται μῆς, μῆς καὶ μόνῃ καὶ δι' ἐπὶ ἀσβελάς ἔν δένδρον φανερόν. Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἂν θέλῃς νὰποβάλῃς εἰς ἀσπράγον ζῶον τι τὸ δένδρον μεταβάλλεις.

168. Στοιχειογράφος

Διόξῃ καὶ βάλῃ καὶ ἀμείσῃ ἔς τὴν σιγῇ τὴν μαγευτικὴν θ' ἀφήσω, ἔς τὰ καρδία θὰ πηδήσω.

169. Μωσαϊκόν.

Ἐμὲ ἂν χάσῃ τὸ ἔρωμα θὰ καύσῃ νὰ μυρῖξῃ, Ἐμὲ ἂν χάσῃ ὁ Ζέφυρος θὰ καύσῃ νὰ βροσίξῃ, Ἐμὲ ἂν χάσῃ ὁ Ἥλιος θὰ καύσῃ νὰ βροσίξῃ, Ἐμὲ ὁ μῆλος ἔλασε κ' ἔκαυσε νὰ γυρῖξῃ, Ἄν τώρα ὄσα χάρηκαν ταύρῃς καὶ τα κολλήσῃς, θαύμα θὰ κάμῃς, καὶ θὰν ἀρχαῖον θάναστῆξῃς.

170. Ἀστήρ.

+ + + Νάντικατασταθῶσαν οἱ
+ + + σταυροὶ διὰ γράμματα,
+ + + ὅστε νὰνυκτασκαια καθε-
+ + + τας τὸ ὄνομα βασίλειος τῆς
+ + + Περσίας, ὀριζοῦνται τὸ ὄ-
+ + + νομα ευρωπαϊκοῦ κράτους
+ + + καὶ διαγωνίως τὰ ὄνοματα
+ + + δύο κομμοκόλων τῆς Ἑλ-
+ + + λάδος.

171. Ἀσξοθήρη.

Τίνας Ἑλληνικῶν χωρίων τὸ ὄνομα ἐκ πέντε συλλαβῶν ἀποτελούμενον περιεχῖ πέντε ἄλλα καὶ οὐδὲν ἄλλο φωνῆς ;

172—178. Μαγευτὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδῆποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλ- λων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν ἄλλα τῶσαι λέξεις :

177—180. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλῆως τὰ γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσου τὰ ὄνοματα τσοσῶρον ποταμῶν.

1. Ὀριόδας. 2. Μάτισσις. 3. Βαινύδος. 4. Ὀξαις.

181—185. Φωνηεντογράφος.

Τῷ βοηθεῖ τῶν κάτωθι συμφῶνων σχηματί- σον πέντε λέξεις τῆ προσλήφῃ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐ- τοῦ φωνηέντος δις εἰς ἐκάστην λέξιν ἐπαναλαμ- βανόμενον. Ἡ τάξις τῶν συμφῶνων δύναται νὰ μεταβληθῇ, αἱ δὲ εὐρεθησόμεναι λέξεις θὰ ση- μαίνωσι :

α) Τετραπόδον. - β) Νῆσον. - γ) Ὑψηλὸν

μέρος τῆς - δ) Ἄνθος - ε) Μέρος τοῦ ἔρποντος. 1, ΣΝ.-2, ΡΠΣ-3, ΣΡ.-4, ΑΝΤ.-5, ΣΝΤ.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου τοῦ Α'

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Φεβρουαρίου 1896

67. Παράνοσι (παρῆς). Ἰος.—68. Ἄρα- τος, ἄρκτος.—69. Ἡ μαστίχη.—70-74. 1, Κίμων. 2, Κάρις.—72-73. 1, Ἄδρα, θύρα, θήρα. Ἡρα, Ἄρα, ἄρπα. 2, Κρότος, Κρόνος, θρόσος, θρήνος, ῥήνος, Τήνος, τόνος, ὄνος, ἄλος, ἦλος, ἦχος.—74-78. Ἡ ἀνταλλαγή γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων ε καὶ ι, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε : τίρα, ἤμιος, τρία, ὄσις, ὀσιον.—79 Ἡ ρωπία.—80. Ἡ λέξις μουβλο- γος.—81. ΣΕΛΗΝΗ (1), Σέλας. 2, Ἐρωδιός. 3, Λάτος. 4, Ἡπαρ. 5, Νεῖλος. 6, Ἡσιόδας.—82. ΠΑΡΙΣΙΟΝ (1), Πάρος. 2, Πίον. 3, Σικάνον. 4, Οἶση.—83. Ὁ χρόνος καὶ ὁ θά- νατος εἶνε ἀνάλητοι.